

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Frisprog mod H. H. Hr. Biskop Mynsters Forslag til en ny Forordnet Alterbog

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 119. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1839_640-txt-shoot-idm4537/facsimile.pdf (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

mularerne, og efter denne Regel maatte vist nok Eeds-Formularerne fra det Syttende Aarhundrede ei forlores men forlanges, ei formildes men stærkes behøvelig i det Nitende; men eftersom daglig Erfaring lærer, at hvem der lover mest, holder sædvanlig mindst, og at lange og strenge Løfter, som Man paa en Maade tvinges til, har ondt ved at holde og kan umulig holde ordret, dem tænker Man sædvanlig kun lidt ved, naar Man gjør dem, og tænker siden sel ikke paa; saa skulde alle floge Folk nuenslunder raade Øvrigheden at nedfatte sine Fordringer, saa det blev en Skam at svigte, og ved al mulig Formildelse af Embeds-Ederne skærpe Embedsmændenes Samvillighed.

Giælder dette nu i det Hele, da giælder det naturligtvis dobbelt om Geistlige Embedsmænd og deres Eder, deels fordi deres egenlige Embed er af aandelig Natur og maa øves med Frihed, naar det skal gaae, og deels fordi det er daarlige Troskabe, Ærligheds og Sandhedsheds Apostler, som tiltræde deres Embede med en vittelig Mandhed, og maae, naar de mindes om deres Embeds-Eed, enten slaae den Ting hen i Spas, eller give en Fortolkning deraf, som, anvendt paa Eder og Løfter i det Hele, gjorde dem til det tomme og forægteligste Mundveir under Solen. Ved vore Præsers Embeds-Eed reiser sig derfor det alvorlige Spørgsmaal: om det kan være Regieringen og Folket ligegyldigt, hvem

der vil være Præsere, og med hvilke Dine Præsere sædvanlig betragles; thi at der altid vil være hundrede Hænder om Præserealdene, saalange de, om end tildeels smaa, er dog „visse Levedred“, saa Man sagtens kan faae saamange og saa strange Eder gjort, som Man vil forlange, det indrommer jeg paa Timen.

Tusinde for Sen vil jo svare mig, ja, Kirker og Præsere er nu kun et „nodvendigt Ondt“ som Man ei kan blive frit, saa det er ganske ligegyldigt med Personerne, naar Man blot ikke faaer formange saadanne Ultra-Orthodorer, eller Sængehoveder og „hellige Præsere“, som du og dine Lige! Ja, det vil Tusinde for Sen svare mig, naar de skal sig deres Hjertes Mening, saa enten Hr. Bispe Wynster vil troe det eller ikke, gaar det dog ham og enhver agtet Geistlig hos os med Agtelser, som det gif Ludvig Philip med Kronen, som han ingenlunde sk forbi, men skjændt han var en Bourbon. Om jeg derfor end nok saa gjerne ønskede at kalde de gyldne Præsere tilbage, saa indseer jeg dog Umuligheden deraf, og hiedenfor at gære mig vred over Folkets Ringagst for Præserestanden og Klosterne til „mig og mine Lige“, gjør jeg Folk opmærksom paa Bispe Wynster og andre høi eller dog vel-ærværdige Mænd, og spørger dem, om de ikke mene, naar Man dog skal have en Stats-Rikke, det var godt, om den var rig paa saadanne alvorlige og kundtsaberige, men dog muntre og livlige, fremsagte

